

אמונת צדיקים – הסבא קדישא מרוז'ין

רבי אהרן מקרלין – בעל "בית אהרן", סיפר פעם סיפור נפלא אודות מחותנו הסבא קדישא רבי ישראל מרוז'ין אשר נתקיים בו בך יברך ישראל ובזכות האמונה התמימה בצדיקים וההשפעה הנפלאה שהאמונה ממשיכה למחזיקים בה, זכו מאמיניו לנס שמימי מעל לדרך הטבע.

בעיירה נידחת בפאתי רוסיה הגדולה, חיו שתי משפחות יהודיות, שראשיהן היו כפריים פשוטים ותמימים. בעת ובעונה אחת, נפלו על שתי המשפחות גזירות קשות ללא יכולת נשוא. במשפחה הראשונה, שכב אבי המשפחה על ערש דוי וחליו הלך והכביד. ממון רב הזיל כדי לדרוש ברופאים למיניהם ולרכישת תרופות יקרות, אך הכל לשוא. מחלתו הלכה והכבידה, עד שסכנה נשקפה לחייו. היהודי הכפרי שבמשפחה השניה היה בריא וחזק כשור אולם צרה אחרת נפלה עליו, הוא היה חוכר מהפריץ בעל הכפר את בית המזיגה וכבר עברו עליו שנים מספר, בהן לא הרויח כמעט מאומה ולא היה בידו לשלם לפריץ את דמי החכירה. השתרגו החובות על צווארו עד שהפריץ איים לנשלו מאחוזתו ואף להשליכו אל הכלא, עקב החוב הגדול.

ניגוד גמור היה בין שני הכפריים. בעוד הכפרי הראשון שנפל למשכב, היה בעל אמונה חזקה בה' ובנביאיו, והיה תדיר נוסע אל הצדיקים ומבקש את ברכתם, הרי שאשתו לעומתו היתה היפוכו הגמור, היא זלזלה בצדיקים ולא האמינה כלל בכוחם, ואף טענה שאינם אלא מאחזי עיניים ותאבי בצע. ואילו אצל הכפרי השני בעל בית המרזח היו הדברים הפוכים, הוא לא היה חדור באמונת צדיקים כלל ואילו אשתו דבקה בצדיקים ותדיר שאלה מהם עצה ותושיה. כשראה החולה כי מצבו קשה ואפסה כל תקוה, החל להתחנן בפני אשתו לחוס על נפשו ולמהר אל הצדיק מרוז'ין כדי לבקש ממנו להתפלל עליו ולבקוע בעבורו שערי שמים. בקשתו מעומק הלב של הכפרי, המסה את ליבה העיקש של האשה והיא הביעה את הסכמתה לנסוע אל הצדיק, למרות שבליבה פנימה פקפקה בתועלת שבנסייעה. גם בביתו של הכפרי השני, התחננה האשה המאמינה בפני בעלה, להרשות לה לנסוע אל הצדיק ולהתברך מפיו ולצאת מן המצר לרוחה. כך מצאו שתי הנשים את עצמן עומדות בפתח חדרו של הצדיק מרוז'ין, כשכל אחת מייחלת להיושע בדבר ישועה ורחמים.

רבים נהרו אל הצדיק מרוז'ין, אשר שמע גדולתו וקדושתו יצא למרחקים, ולכן נאלצו הנשים להמתין זמן מה עד שהגבאי התפנה אליהן והעלה את צרתם בקצרה על גבי הפתקה, למען תוכלנה להציג את בקשותיהן בפני הרבי בצירוף פדיון נפש. ההמולה בבית הצדיק היתה רבה, ידיו של הגבאי היו עמוסות בצרכי הכלל, וכך קרה שבשגגה התחלפו שתי הפתקאות זו בזו, וכל אחת נטלה בידה את פתקתה של חברתה בלי משים.

תחילה נכנסה האשה הכפרית שבעלה נאנק בחליו, והניחה את הפתקה בפני הרבי. עיין הרבי קמעה ושקע במחשבות. לאחר מכן חיזק אותה בדברים וברכה שתזכה לישועת ד' כהרף עין, האשה יצאה מלפני הצדיק בלב בוטח. אחריה נכנסה אשתו של הכפרי החוכר שנקלע לקשיים ולחובות, ובידה הפתקה של חברתה בה נמסר על חליו הכבד של בעלה. עיין הרבי בפתקה, ברך אותה בישועה ואחר אמר עצתי היא להניח כוסות רוח לשאיבת הדם הרעיל שבגוף, כסגולה בדוקה לרפואה.

אילו נאמרו הדברים לאדם אחר, ודאי הם היו מתקבלים בתמיהה גדולה כי מה ענין כוסות רוח

לאדם בריא וחזק, המבקש ישועה כספית עקב חובותיו הגדולים. אולם כזכור היתה אשה זו חדורה באמונת צדיקים תמימה, ולכן חזרה הביתה מבלי להקשות מאומה על דברי הצדיק. מיד עם שובה בישרה לבעלה על עצת הצדיק להניח עליו כוסות רוח, הלה נדהם לשמע הדברים והחל לגחך ולשחוק על העצה המוזרה. עברו ימים נוספים והמועד האחרון לפירעון החוב של הפריץ הגיע ולרש אין כל. אין לך ברירה אחרת אמרה האשה, מדוע שלא תנסה את עצתו של הצדיק? מחוסר ברירה הסכים האיש ועד מהרה שכב במיטתו כשמסביבו ניגר דם רב, כתוצאה מכוסות הרוח שהונחו על גבו, זמן קצר לאחר מכן נכנסו שליחי הפריץ הביתה ונבעתו לראות את היהודי החזק שוכב מתבוסס בדמו. לתמיהתם כיצד אירע לו הדבר, התעשת היהודי מהר, ובקול בוכים החל לספר: אמש, חזרתי דרך היער הסמוך לכפר עם התשלום המלא של דמי החכירה. בדרכי, התנפלו עלי שודדים ובזזו את כל כספי, כשהם מכים אותי מכות נמרצות ופוצעים את כל גופי. תחילה מאן הפריץ להאמין לסיפורו של היהודי וחשש שמא בדה את הדברים מלבן, אולם כשהלה הובא לפניו כשהוא שוכב על מיטתו הספוגה בדמו החלה אשת הפריץ להוכיחו ראה מה גרמת ליהודי המסכן בגללך הוא הוכה קשות ועתה עלינו לפצותו. בעל כרחו נאלץ הפריץ לוותר על חובו ולשלם את רפוייו של היהודי ואף להסכים להחכיר לו את בית המזיגה בשנים הקרובות בלי פרוטה, עד שיחלים וישוב לאיתנו... סיים הבית אהרן את הסיפור ואמר כשסיפר לי מחותני הצדיק מרוז'ין את הסיפור, הוסיף ואמר לי האמן לי מחותני כי בעת שאשת הכפרי עמדה לפני לא ידעתי כיצד אוכל לעזור לה. כל הדרכים והשערים בשמים היו סגורים וחתומים, אולם היא עצמה בגודל אמונת הצדיקים שבה הצליחה להמשיך ישועה ממרום ותינצל נפשם.